

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

JORDI COTRINA

► Una venedora de globus camina per la Via Júlia, ahir al matí.

«Els diumenges són una benedicció»

Les dues parelles parlaven ahir al parc de la Guineueta mentre les seves filles anaven i venien amb els seus patinets. Se sentia la música d'una fira de fons. El «com em pica el nas» no passa de moda, però només el taral·legen els pares. Les dues parelles buscaven el sol, recolzades en una estructura de metall i allunyades del guirigall, i jo m'hi acostava.

Els explicava que un informe del Consell Econòmic i Social de Barcelona mostra que Nou Barris és un dels districtes amb més aturats; que té set dels 10 barris de la ciutat on hi ha més gent sense feina. Les dues dones em miraven fent cara de «quina novetat la que m'estàs explicant». L'estadística és el pa de cada dia del seu dia a dia i del dels seus veïns. Des de divendres, pregunto aquí i allà per les cicatrius que deixa l'atur en un barri.

A Nou Barris, una noia m'explicava que, de dilluns a divendres, les cues davant les oficines d'ocupació són inacabables. Un jove em deia que el seu pare s'ha quedat sense feina diverses vegades des que va començar la crisi. Ara, assegurava, s'ho prenen amb més calma. «¿Què fem?, continuem», es responia a ell mateix. «La meva mare té 54 anys i la boti-

ga on ha treballat sempre tanca pasat Nadal», explicava una altra noia. Són històries de Trinitat Nova, de Canyelles, de Trinitat Vella. A Trinitat Nova, el 19,5% de la població és a l'atur. A Canyelles, el 14,3%, i a Trinitat Vella, el 17,5%.

Vaig anar a Nou Barris ahir, diumenge. I ahir, diumenge al matí, la crisi brotava aquí i allà i no era precisament de color verd. La trobàvem en la conversa de dues dones que es lamentaven que algú hagués perdut

Nou Barris té set dels 10 barris de la ciutat on hi ha més gent en atur

la feina. Una d'elles, deia, té un nét a Alemanya. Estaven aturades en un semàfor, darrere de l'estàtua de la República.

Davant del parc de la Guineueta hi havia la fira ambulat. Em quedava una estona observant els pares al calcular quantes vegades el seu fill podia pujar en alguna atracció. Era un càlcul mental; sense necessitat de paraules. Alguna cosa ha canviat els últims anys perquè ara quan una

mare diu «prou» molts nens abaixen el cap resignats.

«Els diumenges són una benedicció», deia una de les dones que xerraven al parc. La benedicció comprèn poder allunyar-se unes hores d'aquella empresa que cada vegada té menys treballadors, d'aquella botiga de joguines que, a mitjans de desembre, encara no ha començat les vendes nadalenques. Els dos homes no entraven en el diàleg. ¿Crisi? Sempre crisi, llegia a les seves cares.

El parc de la Guineueta està envoltat per edificis. La dona aixecava la mirada i deia que, de portes endins, les famílies ho estan passant malament. Més que mai, com ni ho recorda. «Al meu edifici, hi ha parelles que se n'han hagut d'anar a viure amb els pares. Ell amb els seus pares, i ella i els nens, amb els d'ella. Els han pres el pis».

La dona era taxativa: «Si els que han de treure'ns de la crisi només roben, anem malament». Deixava als polítics l'expressió de disgust. Assegurava que el pitjor és no veure enlloc la solució: la incertesa. Era quan apareixia la incertesa que el parc s'ennuvolava. M'allunyava pensant això que els diumenges siguin una benedicció.

Al parc hi havia parelles de joves. A un grup de nois els preguntava com afronten el futur: es dividien entre els desesperançats i els que deien: «En sortirem d'aquesta». Molts dels seus pares van venir a Catalunya quan la crisi era sols una paraula per als que cridaven el mal temps. ■

cgaya@elperiodico.com